

BULETINUL

Onor. Biblioteca Universitară
Cluj
Piata Sf. Gheorghe

Trecut în registrul special dela Tribunalul
Cluj, Secția I, sub Nr. 1—1945.

„Întru aceasta am cunoscut dragostea lui Hristos, că el și-a pus sufletul său pentru noi. Și noi datorim să ne punem sufletele pentru frați“.

I Ioan 3, 16.

Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului

Apare sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

HRISTOS, ISVORUL IUBIRII NOASTRE

Religia creștină, dată nouă de Mântuitorul Hristos, este numită religia iubirii. Și cu drept cuvânt. Căci nici un filosof, nici un întemeietor de credință n'a ridicat iubirea la așa înalt grad, la așa înaltă demnitate, ca Iisus Hristos. Nimeni altul n'a pus iubirea la temelie învățaturii sale. Nimeni altul n'a cerut iubirea, ca factor și motor principal al faptelor vieții omenesti. Nimeni altul n'a făcut iubirea regulatorul raporturilor sociale ale omenirii.

Iubirea în creștinism este întâia și principala concluzie a credinței, este unicul și exclusivul ei rod. Căci cel ce crede în Dumnezeu, nu se poate să nu-l iubească. Iar cel ce iubește pe Dumnezeu îi slujește, îl ascultă, nu-l supără. Iată toată legea, toți prorocii, toate adevărurile, toate poruncile, reduse la iubire, ca la temelie și izvorul lor.

A da definiția iubirii e greu. Căci a defini înseamnă a încheia note constitutive pe baze de legi logice. Înseamnă deci a raționa cu mintea. Ori, legile logice sunt reci, rigide, inflexibile. Iar iubirea este căldură care înmoaie, adaptează. A iubi nu înseamnă numai a gândi cu mintea, ci și a simți cu inima, a pătrunde și a scotoci în acest ocean misterios al ființei noastre omenesti. Dar e și de prisos a da definiția filosofică a iubirii. Ajunge pentru noi chemarea la actualitate, trezirea, aplicarea dinamizarea sentimentelor, care sunt sădite și, adesea zac amorțite, în sufletele noastre. Aceste sentimente învățatura lui Hristos le-a trezit la realitate și le-a dinamizat. Un literat, eseist și gânditor al timpurilor moderne în cartea sa „De profundis“ scrie următoarele: „Dacă pentru învățatura: iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor ce vă fac vouă rău a meritat să se pogoare Dumnezeu pe pământ, cuvintele: iartă-i-se ei păcate multe, pentru că mult a iubit, au meritat să moară un Dumnezeu răstignit“. Și într'adevăr a trebuit să se pogoare Dum-

nezeu pe pământ, ca să arate ceea ce omul consecvent și universal a ignorat: noțiunea și valoarea iubirii adevărate și aceasta învățatură să o pecețuiască ca poruncă, ca datorie omenească cu însăși viața și moartea sa. „Aceasta este po-

tâi. Și a doua asemenea aceea: să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine. Mai mare decât aceasta alta nu este“. (Mc. 12, 28 urm.) „De aceste porunci atârnă toată legea și toți prorocii“. (Mt. 22, 35) Porunca iubirii evanghelice deci

Bunavestire

„Astăzi este începătura mântuirii noastre și arătarea tainei cei din veac. Fiul lui Dumnezeu, fiu fecioarei se face, și Gavriil darul binevestește. Pentru aceasta și noi împreună cu dânsul născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine“.

(Tropar)

runca mea, să vă iubiți unii pe alții, precum v'am iubit și eu pe voi“. (Io. 15, 12)

Promulgarea solemnă a porunci iubirii Mântuitorul o face cu ocazia unei întrebări pusă din partea unui cărturar. „Și apropiindu-se unul din cărturari... l-a întrebat: Care poruncă este mai întâi de toate? Iar Iisus a răspuns: să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, și din toate puterile tale. Aceasta este porunca cea din-

este întreită, potrivit celor trei legături sau raporturi pe care le poate avea omul: cu sine însuși, cu semenul său și pe urmă cu Dumnezeu. Pentru a determina măsura iubirii Mântuitorul argumentează pe cale inductivă: dela cunoscut la necunoscut. Măsura iubirii apropielui este iubirea de sine. „Să iubești pe aproapele tău ca însuși pe tine“. Ori, tu, îți vrei însuși numai bine, căci așa cere egocentrismul și egoismul tău, ca toți oamenii să te respecte, să te cinstească, să

nu te supere, să nu te nedreptățească, în lipsă să te ajute, la necaz și durere să te compătimească. „Drept aceea toate câte vrei să vă facă vouă oamenii și voi să le faceți, căci aceasta este legea și prorociei“. (Mt. 7, 12). Prin indicarea ca măsură a iubirii apropielui iubirea de sine, s'a dat cea mai precisă, cea mai negreșelnică normă a iubirii față de semenul nostru, căci omul nu trebuie învățat cum să se iubească. Aceasta i-o indică instinctul său natural, care nu-l lasă să greșească în măsura iubirii de sine nici prin defect nici prin exces. Primejdia greșirii prin exces în iubirea apropielui fiind exclusă, Mântuitorul nici n'o presupune ca posibilă, de aceea în aceasta privință nici nu ne dă nici o lămurire mai detaliată. Căci omul chiar dacă s'ar lipsi de ceva necesar pentru sine, ca d. p. dând hrană sau îmbrăcăminte de care și el ar avea nevoie semenului său lipsit, o face cu calcul și folos propriu de ordin mai înalt, bineștiind, că fapta lui de milostenie nu va rămânea nevădită în seamă și nerăsplătită.

Data fiind însă primejdia greșirii prin defect, Mântuitorul ține să dea îndrumări concrete, ca să contrabalanseze tendința egoistă a omului de a restrânge pe cât posibil atât extensiunea, cât și intensitatea iubirii apropielui, aceasta fiind în favor propriu.

Adevărata iubire nu e strâmtă, ci largă și mărinimoasă. „Și de te va sili cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două“ (Mt. 5, 41) și „să dai cu măsură îndesată și scuturată“.

Adevărata iubire este sinceră și desinteresată. Ea nu caută spre sine, ci spre aproapele și strămtorarea lui. „Și de dați împrumut dela care așteptați să luați înapoi, ce dar veți avea. Căci și păcătoșii dau păcătoșilor împrumut, ca să ia înapoi întocmai“. (Lc. 6, 34) Deci iubirea adevărată nu admite ajutor sufocant, care te salvează pentru moment, ca pe urmă să te poată exploata prin păgânească cămătărie, fie materială fie morală. Cămătărie

ticăloasă și neomenească cu felurite fețe și cu justificări meșteșugite minuțios codificate de atavicul egoism feroce și nemilos.

Simon fariseul, care chemase pe Iisus la masă, văzând pe păcătoasa notorie Magdalena că se apropie de El, își zise: Acesta dacă ar fi prooroc ar ști cine și ce fel de femeie se atinge de el, căci este păcătoasă. Iisus după o pildă lămuritoare îi spune: „Iartă-i-se păcatele cele multe pentru că a iubit mult. Iar cui se iartă puțin, iubește mai puțin“. (Lc. 7, 39)

Iubirea adevărată nu se lasă stânjenită nici de judecata lumii, și nici de asprimea legii. O femeie aflată în delict de adulter este târâtă în fața lui Iisus. Cărturarii și fariseii cer aplicarea sancțiunii: uciderea cu pietri. Scena e cunoscută. Fariseii pleacă. Rămâne Iisus cu femeia singură. „Femeie unde sunt părâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit? Iar ea a zis: Nimeni Doamne. Și i-a zis Iisus: Nici eu nu te osândesc: du-te și de acum să nu mai păcătuiești“. (Io. 8, 4 urm.)

Iubirea adevărată este senzibilă, este seismograful, este radarul cei mai perfecționat, care caută totul, află totul și se sesizează. Simte unde e buba și o lecuște. „Cu vameșii și cu păcătoșii mânâncă învățătorul vostru“ zic fariseii către ucenici. „Iar Iisus auzind, le-a zis: Nu trebuie sănătoșilor doctor, ci celor bolnavi. Duceți-vă și învățați ce e: milă voiesc și nu jertfă. Căci nu am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși“. (Mt. 9, 11-13).

Iubirea adevărată nu este o însușire de decor, insensibilă, pasivă, ci lucrătoare, dinamică, dăruitoare. Aceasta este însușirea ei esențială, însăși esența ei. Ea se revarsă, nu poate rămânea închisă, ferecată. Bonum est sui diffusivum. Binele este expansiv, dăruitor, spune filosofia. Așa este și iubirea prin însăși esența sa. Ea nu poate rămânea inactivă, ci se manifestează și lucrează. Așa precum focul nu poate să nu încălzească, nici iubirea nu poate să nu-și radieze razele sale binefăcătoare.

Prima și principala poruncă: a iubirii lui Dumnezeu absoarbe pe cea a iubirii aproapelui. Împlinindu-o pe aceasta din urmă, am împlinit-o pe cea dintâi. Căci porunca iubirii aproapelui nu este altceva, decât aplicarea practică a iubirii lui Dumnezeu. Nu poate iubi pe Dumnezeu, celce nu iubește pe aproapele său, care este chipul și asemănarea lui Dumnezeu. „Celce va zice: iubesc pe Dumnezeu însă urește pe aproapele său, mincinos este...

Și aceasta poruncă avem dela dânsul, că acela care iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său. (I Io. 4, 20-21) Nu poate cinști pe Dumnezeu, celce supără pe aproapele său.

„Așa dar de-ti aduci darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte, că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul înaintea altarului, și mergi de te împacă întâi cu fratele tău și apoi vino și-ți adu darul“. (Mt. 5, 23-24) În schimb „Adevăr grăesc vouă: Intrucât ați făcut unuia din acești frați mai mici ai mei, mie mi-ați făcut“. (Mt. 25, 40) Forța învățaturii Mântuitorului despre iubire însă nu este numai adevărul ei teoretic și rațional, ci aplicarea pilduitoare a iubirii dusă până la dăruirea totală, până la moarte. Hristos nu este comandant, care stă la marele cartier general cu zeci de Km. în dosul frontului, ci stă în prima linie de bătaie. Precum suferința, așa și iubirea nu o învață teoretic ca din carte, ci practic. Comanda lui nu e „înainte“, ci „veniți după mine“. Precum prin suferințele sale și slăvita sa înviere a arătat, că nu este suferință fără biruință, dar nici biruință fără suferință, așa a arătat că iubirea adevărată merge pe calea abnegațiunii și sacrificiilor până la gradul suprem: moartea. Căci spusese: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca să-și pună sufletul său pentru prietenii săi“. (Io. 15, 10) Clasic și grăitor rezumă Sf. Pavel învățătura evanghelică despre iubire. „De așa grăi limbile omenești și îngerești, iar dragoste nu am, făcutu-m'am aramă răsunătoare și chimval răsunător. Și de așa avea toată credința, încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nu sunt nimica. Și de mi-aș împărți toată avuția, și de mi-aș da trupul să-l arză, iar dragoste nu am, n'am nici un folos“. (I Cor. 13, 1-3).

Da! Pentru că dragostea prin nimica nu poate fi suplinită, ea însă pe toate le suplinește și toate le aduce. Se zice ca lozincă: Fiat iustitia et pereat mundus. Să fie dreptate, chiar dacă ar fi să piară lumea. Și așa este. Nu are ființa noastră omenească o așteptare, o pretenție mai dreaptă și mai inexorabilă, ca să fie dreptate. Căci nimic nu ne revoltă mai îndreptățit, decât nedreptatea.

Omul însă inversează aceasta poruncă. Mai întâi caută acele anumite „celelalte“ adică interesele sale, închizându-se în carapacea egoismului feroce și nemilos, care îl împinge spre fapte neomenești spre asuprirea și exploatarea semenului. Acest egoism poate transforma codul justiției într'un monstru hidos

și revoltător, dacă paragrafii lui nu sunt interpretați în spiritul iubirii evanghelice. În anumită parte a globului încărcături de cafea sunt aruncate în mare și locomotivele și mașinile sunt încălzite cu porumb și grâu în caz de recoltă abundentă pentru voia principiului economic: mai puțin pe piață — preț mai bun.

Iubirea evanghelică ar fi greșit însă să o considerăm, sau să o restrângem numai la milostenie. Milostenia este numai o parte a iubirii, numai o înfățișare sau o față a ei. Iubirea în fond este mai mult. Iubirea este strângerea în cadre etice a instinctelor atavice ale egoismului, sădit de Creator în firea noastră. Egoismul ca instinct natural este factorul principal al nizuinții omului de a trăi, de a se ferici, de a se afirma ca stăpân al tuturor creaturilor și ca atare factor al culturii și civilizației. Dar ca acest instinct să poată aduce fericire omenească trebuie reglementat în cadre etice, așa precum forța năpraznică a apelor o reglementez cu diguri, cea a aburilor expansivi cu pereții cazanului, cea a trăsnetului cu sârma parafușului.

Iubirea se descătușează de cadrele strâmte ale egoismului și se dăruiește altora. Iubirea este forța care îți închide ochii pentru tine și îți deschide pentru alții. Iubirea face să vezi, să simțesti, să împărtășești lipsa, durerea, nedreptățile altuia, a semenului tău, iubirea face să te simțesti o celulă a organismului omenești, împărtășind toate bucuriile și durerile organismului întreg, *iubirea creștină este evanghelia universalismului*, și ca atare temelia așezării pașnice și aducătoare de fericire a conviețuirii omenești.

Din iubire însă cu cât dau mai mult altuia, cu atâta crește mai mult a mea. Câștigul și folosul altuia este îmbogățirea mea. Și aceasta pe scară ascendentă până la o mistică unire totată a tuturor întrelolaltă și a tuturor în Dumnezeu, într'o iubire veșnică. Căci iubirea e veșnică. „Dragostea niciodată nu scade, zice Apostolul Pavel, nici când vor lipsi proorocii, nici când vor înceta limbile, nici când se va ridica știința“. (I Cor. 13, 8).

Iubire sfântă, vie împărăția ta!

Prof. Dr. GH. BARNA

Un copil plângea pe ruinele unui cămin pustiit

— dedicație luptătorilor pentru pace —

Amurg posomorit și rece de sfârșit de iarnă. În umbra plumburie ce învăluie orașul, tâșnesc primele lumini din becurile electrice. Pe trotuarele umezite de ploaie și zăpadă, cari se cern ca printr'o sită deasă, pietonii trec grăbiți, încoace și ncolo, depănându-și gândurile.

Trec și eu pe stradă. Privirea mi-e atrasă de-un grup de elevi, cari se opriseră în dreptul librăriei „Cartea Rusă“. Mă apropiu încet și, alături de elevi, contemplez tabloul așezat în vitrină, cu ocazia zilei de 8 Martie; zi de luptă internațională a femeii, pentru pace, democrație și progres.

Tabloul reprezenta o femeie tânără, strângând la piept un copil. Chipul femeii exprima tristețea și duioșie, iar în privirea încrunțată a copilului, strâns lipit de pieptul mamei, era un reflex al groazei.

Subt tablou era scris cu litere mari: „Nu mai vrem războiu“!

Contemplând acest tablou impresionant, prin creierul meu începură să se dapene scenele macabre pricinuite de războiu...

Vedeam șirul lung de femei, copii și bătrâni evacuați, târându-se sfârșiți de oboseală și foame pe drumuri noroioase, iar în urma lor satele și orașele rămase în ruine fumegânde. Vedeam cadavre omenești la

toate răspântiile și par'că auzeam vaierul sfâșietor al nenorociților cu trupurile ciuruite de gloanțe.

Și din tumultul năvalnic al tablourilor apocaliptice, se desprinse conturându-se clar, o scenă care îmi revine mereu în minte, de câteori citesc sau aud rostindu-se cuvântul „războiu“.

În retragerea lor rușinoasă, trupele fasciste au îndreptat tunurile spre orașelul pe care îl părăseau în pripă și începură să-l bombardeze, închipuindu-și că în felul acesta vor putea împiedica, sau măcar întârzia, înaintarea vertiginoasă a armatelor Sovietice. Populația, surprinsă de bombardamentul neașteptat și cuprinsă de panică, n'a mai putut să se salveze.

După câteva ceasuri, în micul oraș bombardat de fasciști, intrau armatele învingătoare. Într'o căsuță din cartierul gării, avariata de explozia unui proiectil care izbise în apropiere, soldații descoperiră o femeie și un copil. Lovită în cap de o schijă, femeia căzuse pe spate, în mijlocul camerei. Probabil moartea i-a fost fulgerătoare. Lângă ea, copilașul, de un an și câteva luni, plângea, căutând să sugă, cu buzele arse de foame, sânul întepenit al mamei.

O fotografie atârnată pe

(Continuare în pag. 5)

„Vie împărăția Ta“

Conștient de rostul venirii Sale în lume și conștient de menirea pe care noi, oamenii o avem pe acest pământ hărăzit, nu se putea ca Mântuitorul să nu precizeze odată pentru totdeauna care este și care se cuvine să fie datoria pentru care avem să luptăm în viață.

Și Mântuitorul o a și făcut. Ceea ce n'a reușit și nu reușește altora să spună în pagini de cărți, sau în cărți întregi, El a spus în trei cuvinte simple: „Vie împărăția Ta.“ Aceasta este datoria noastră: să ne rugăm și să lucrăm din toată puterea sufletului să vină cât mai repede împărăția lui Dumnezeu în lume.

Aici însă trebuie să ne oprim o leacă și să ne întrebăm: Ce este împărăția lui Dumnezeu, unde o putem afla și nu cumva această împărăție vine în atingere cu împărățiile pământului și de aci să urmeze apoi neînțelegeri dăunătoare pentru noi?

Din capul locului trebuie să mărturisim că împărăția lui Dumnezeu e împărăția păcii și a dreptății, e împărăția binelui și a dragostei desăvârșite. Și după cum pacea și dreptatea, binele și dragostea nu pot să fie mărginite numai la unii oameni, la anumite țări și continente, la fel, nici împărăția lui Dumnezeu nu poate fi localizată în timp și în spațiu, ci ea e pretutindenea de față, pentru că pretutindenea este Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ori unde e omul, pe pământ, în aer, pe apă sau în adânc de apă, e în întinderea lumii acesteia, și ca atare este pe cuprinsul împărăției lui Dumnezeu.

Să nu creadă însă cineva că împărăția lui Dumnezeu se întinde numai la atât cât se întind orizonturile lumii acesteia. Ea e cu mult mai mare. Trece și dincolo de barierele lumii, în lumea de dincolo de mormânt, în lumea veșniciei.

Căutând să precizăm însă și mai bine locul acestei împărății, țărta și legile ei, ca și durabilitatea ei, trebuie să ne întoarcem mai întâi în noi înșine, apoi la Biserică și pe urmă la Dumnezeu, care ne stăpânește pe toți.

Mântuitorul Hristos a venit în lume să ne scape din osânda păcatului. În acest scop a făcut tot ce i-a stat în putință. N'a cruțat vreme, n'a cruțat oboseală, n'a cruțat nimic

când a fost vorba să zărească un suflet, scăpându-l din ghitarele morții. Cu aceeași dragoste a fost față de tineri ca și față de bătrâni, față de învățați și neînvațați. N'a făcut nici o deosebire între nimeni. Pe toți i-a învățat în dragostea sa mare. S'a dăruit obștii, cum nu va mai fi niciodată în altul să-i semene. El a fost este și rămâne al tuturor. Nu în parte, ci întreg. Cu toată lărga lui dărnice. Cu toate acestea El nu s'a împus și nu se împune nimănui cu forța. În mod tainic bate la ușa sufletului fiecărui om și dacă i-se deschide intră, dacă nu, pleacă mai departe, așteptând pe mâine întoarcerea lui. Și oare, de ce aceasta? Foarte simplu! Pentru că împărăția lui Dumnezeu, pentru care El s'a umșit și a murit, înalte de a o căuta în spațiul imens al lumii, trebuie căutată în suflet. Dreptatea și pacea, bunătatea și dragostea, ca și alte cugete ale lui Dumnezeu, dacă nu vor rodi în inima noastră mai întâi, n'am făcut nimic. Impărăția lui Dumnezeu cea din afară de noi, pentru noi atâta trănice are, cât are în inima noastră. Cum îl ai pe Dumnezeu în inimă așa-l reflectezi și în afară și după convingerea ta intimă vor fi faptele tale de fiecare zi. Iată de ce spune Mântuitorul Hristos: „Impărăția lui Dumnezeu în inima voastră este“. (Luca 17, 21). La această inimă s'a gândit când a spus frumoasa parabolă a Sămăntorului, unde aseamănă inima cu un ogor bun în care sămânța căzută aduce rod înșutit. (Mat. 13, 3-23).

Potrivit cu această învățătură, Mântuitorul ne îndeamnă să fim cu toată luarea aminte, să nu întrelăsăm nimic din Legea Lui, ci să-l urmăm în toate zilele vieții noastre. Să nu ne îngrijorăm de nimic, căci odată cu rodul nostru cel sufletesc, va rodi și cel din afară, aducându-ne astfel îndestulare în toate.

Ca și creștinii, suntem chemați să fim lumina! Atunci „așa să lumineze lumina voastră în fața oamenilor, în cât văzând faptele voastre cele bune să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri“ (Mat. 5, 16) ne spune Mântuitorul. Iar sf. Pavel, o spune tot atât de clar: „Impărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și beaură, ci dreptate și pace și bucurie întru Duhul Sfânt“. (Rom. 14, 17).

Acestea să rodească întru noi, și atunci primul pas spre împărăția lui Dumnezeu l'am făcut!

În rândul al doilea, împărăția lui Dumnezeu trebuie căutată în Biserică. Deși cu dumnezeirea Sa, Mântuitorul e pretutindenea de față, totuși a simțit necesitatea de a întemeia o instituție în care să-și depoziteze Adevărul și care apoi să-l propovăduiască neștirbit până la sfârșitul veacurilor. Și aceasta este Biserică. În Ea e prezent Duhul Sfânt, care o ocrotește și o ferește de greșală, până la sfârșit.

Rămânerea în cadrul Bisericii, însemnează, deci, rămânerea în Hristos, rămânerea în Adevăr. Și e mare, nespus de mare, lucrul acesta! E adevărat că dreptatea este dreptate, dragostea este dragoste și pacea e tot pace, ori de cine ar fi propovăduite, dar să nu uităm că desinteresate, imaculate și sfințite sunt numai în lumina lui Hristos, care nimic n'a făcut din calcule, ci din cea mai curată dragoste pentru mântuirea sufletului. Căci pentru Dumnezeu, toate sunt bune în măsură în care nu știrbesc autoritatea lui Dumnezeu și interesele spirituale ale credincioșilor.

Despre împărăția lui Dumnezeu, reprezentată prin Biserică, ne vorbește Mântuitorul în parabola în care aseamănă împărăția lui Dumnezeu cu un grăunte de muștar, cu aluatul ce dospește întreaga frământătură, cu năvodul care prinde tot felul de pești, și bun și răi, comoara ascunsă în țarină și cu mărgăritarul de preț.

În afară de aceasta, Biserică, ca depozitară a darurilor dumnezeiești, dispune de toate mijloacele prin care omul se poate întări. Sfintele Taine revărsă asupra credincioșilor toată darea și toată binecuvântarea, care-i naște și renaște în Hristos, îi menține și-l sfințește în Hristos. În Biserică și prin Biserică omul simte mai aproape pe Dumnezeu. Pilda vieții Mântuitorului Hristos, ca și pilda atâtor sfinți și martiri constituie tot atâtea pilde, pline de îndemn, pentru orice creștin, de a nu ceda în fața năcazului, ci de a merge pe drumul crucii până la capăt.

În al treilea rând „Impărăția lui Dumnezeu e ceva supranatural, este împărăția glorioasă a lui Dumnezeu și fericirea de nedescris ce o vor gusta dreptii, ca cetățeni ai acestei împărății, după săvârșirea lor din această viață. Atingerea acestei fericiri pur spirituale este scopul

ultim și suprem al moralei creștine. Această împărăție o vestește Mântuitorul, prin parabola nunții fiului de împărat, prin pilda celor zece fecioare, ca și prin șederea săracului Lazăr în sânul lui Avram“.

Impărăția lui Dumnezeu sub aspectul acesta din urmă vine să încoroneze viața plină de strădanii a creștinului, care a avut în suflet pe Dumnezeu, a crezut cu toată inima în puterea tămăduitoare și mântuitoare a Bisericii, neabătându-se niciodată de pe drumul ei, iar acum, ca sluga cea bună, care „lupta cea bună a luptat“ merge înaintea lui Dumnezeu spre a-și depune în fața bunului Părinte ceresc tributul său de muncă cinstită. E răsplata pentru viața lui de până acum. După învătura Bisericii noastre, viața din această împărăție e fără de sfârșit, după cum, fără de sfârșit este și Dumnezeu care ne ține pe toți.

Impărăția lui Dumnezeu pentru care ne rugăm în cererea a doua din Tatăl Nostru, când zicem: „vie împărăția ta“, ni se înfățișează atât ca ceva prezent, cât și ca ceva viitor. E adevărat că atunci când zicem „vie împărăția ta“ ne gândim îndată la ceva ce va veni, după clipa de față, deci la ceva viitor, e bine totuși să nu uităm și să avem în vedere prezentul, clipa de față, căci cine dintre noi poate garanta că ziua de mâine va mai fi a lui. Acest lucru, de altcum ni-l spune Mântuitorul Hristos, când zice: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția lui Dumnezeu se fa cu năvala și năvălitorii pun mâna pe ea“. (Mat. 11, 12).

După cum s'a putut vedea, din cele de mai sus, împărăția lui Dumnezeu e un bun universal, ceva ce umple cerul și pământul, ba trece chiar și dincolo de limitele pământului, cu toate acestea însă poate fi și atât de mică încât începe și în inima unui om. Și aici zace toată puterea cea miraculoasă a lui Dumnezeu. Încăpând în inima cea mică a omului e în stare să o lărgească în așa măsură încât să cuprindă o lume întreagă. O inimă plină de dragostea lui Hristos nu cunoaște oboseală, nu cunoaște piedecă, ci se dăruiește tuturor cu seninătatea omului care știe că prin semen servește pe Hristos, după cum ne-a servit și ne servește pe toți.

Intr'o inimă în care și-a făcut loc împărăția lui Dumnezeu, nu există decât o singură vrere: Vrerea lui Hristos. O asemenea inimă în fața

FOILETON

Misiunea moralizatoare a Bisericii

3. Am lăsat la urmă iubirea, pentru că este chintesența creștinismului, principiul lui fundamental și revoluționar. Nu vom stăruși asupra iubirii în opera, mântuirii neamului omenesc prin Iisus Hristos. Ne vom opri asupra iubirii ca forță ce dărmă citadela răutății și sparge crusta egoismului, deci ca factor de înfrățire a oamenilor și de pacificare a lumii.

Creștinismul este religia iubirii, fiindcă însuși Dumnezeu dela care porcede este iubire. (I Ioan 4, 8) Dumnezeu a întins flacăra iubirii dela El la noi prin Iisus Hristos. Această flăcăra arde intens în sufletul celor ce ancorează la țărmaș idealului creștin. A ars și în trecut, dând roade imbelșugate pe teren caritativ și filantropic, creștinul adevărat știind că valoarea lui înaintea judecării va fi în funcție de actele caritative săvârșite în viață. Drumul mântuirii trece pe la aproapele. În inflăcărea lor, creștinii au depus la picioarele apostolilor ayuțiile lor, pentru a fi împărțite săra-

cilor. Agapele au izvorit tot din această grijă pentru viața aproapele. Principiul iubirii creștine a influențat, în decursul timpului, legislațiile, care au decretat noi formule de reglementare a raporturilor dintre oameni mai umane, realizându-se un progres moral în lume.

Creștinismul a pus accentul pe iubire, fiindcă ea asigură pacea launtrică și pacea din afară. „Iubirea, care îndelung rabdă, nu se semețește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărită, nu se bucură de nedreptate“ (I Cor. 13, 4-6), este puterea care le învinge pe toate. Cel care este învățat în flăcările ei, a lichidat apucăturile omului vechiu din el și s'a înveșmântat în omul cel nou, care depune sdroabă ca întreg organismul obștii să participe la ospățul vieții întru Domnul, la ospățul vieții virtuozăse. O inimă iubitoare întrece în frumsețe cea mai superbă floare și cel mai minunat cânt. În vibrările ei, o inimă cucerită de vraja iubirii, întonează arla milei, a păcii și a armoniei sociale, preschimbând aspectul sombru al vieții într'unul senin, primăvăratec și sărbătorec. Acolo unde străbat acordu-

rilor acestei simfonii divine, suferința incetează sau se atenuează și păcătoșii se îndreaptă.

N'am putut rezista aci ispitei de a cita pe eroul unui roman, care a dat cel mai strălucit examen de iubire, până la totală lepădare de sine. E vorba de eroul principal al romanului: „Marea foame“ de Johan Bojer. (Romanul a apărut, în traducere, la București, Editura Victoriei, anul 1948). Eroul acestui roman a zidit un oraș cu propria sa trudă, pentru a da posibilitate de traful celor oropsiți. Dar fapta lui de Samaritean n'a fost răsplătită după cuviință. Loviturile au curs una după alta. Până la urmă a fost ostracizat din mijlocul celor cărora le-a creat un rost în viață. Profund îndurerat de ingrătușenia oamenilor, eroul s'a retras într'o mahala a orașului zidit de el. Dar nici aici n'a putut scăpa de ticăloșia oamenilor. Intr'o noapte s'a petrecut o tragedie sguduștoare: un vecin a asmuțit câinele asupra ultimului copil al întemeietorului orașului. Copilul a fost sfâșiat în bucăți. În aceeași noapte, însă, vecinul a căzut greu bolnav. În zori, n'avea cine să-i are ogorul. În casa întemeietorului orașului era jale; la fel și în casa vecinului. Întemeietorul orașului se întreba: ce să facă? Să

fiecarui lucru ce-l are de făcut se va întreba: Oare ce ar face Hristos în iocul meu?

Dacă Hristos ar face, face și el, dacă nu, lasă lucrul la o parte. O asemenea inimă va îndeplini, fără calcule, voia lui Dumnezeu, așa cum ne învață Mântuitorul, când zice: „Fie voia ta, precum în cer așa și pe pământ“.

Cum se împlinește voia lui Dumnezeu în cer, ne spune profetul Isaia, când zice: Am văzut pe Domnul stând pe tron înalt și măreț și poalele hainelor lui umpleau templul. Serafimi stăteau înaintea lui, fiecare având câte șase aripi: două își copereau fețele, cu două picioarele, iar cu două sbureau și strigau unul către altul, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savoat, plin este cerul și pământul de măria lui“. (Isaia 6, 1-2).

Și asemenea lor, suntem chemați să servim lui Dumnezeu și noi. E adevărat că e greu. Ingerii sunt duhuri și nu sunt legați de trup ca și noi. La ei voința nu poate fi încovoiată de ispitele cele de dinafară, ci lucrează întotdeauna în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dar nici pentru om nu este imposibil. Hristos, Domnul nostru, pentru aceasta a venit în lume, ca să ne ridice dela cele pământești la

cele cerești. Și în această privință, alături de Mântuitorul avem atâtea alte pilde, în sfinții și aleșii săi. Sf. Apostol Pavel, de pildă, a fost om asemenea nouă, totuși prin vrerea lui s'a integrat în Hristos în așa măsură, încât, fără de sfială o spune că „numai trăește el, ci Hristos trăește în el“. Sau lui „a vieții este Hristos, iar a muri dobândă“. Răspândind pretutindena miresma lui Hristos, nu s'a temut de nimic, ci a mers cu hotărâre până la capăt făcând pentru Biserică mai mult de cât au făcut ceilalți.

Omul cel nou, luminat de lumina Evangheliei, așa cum îl înțelege Pavel și cum l-au înțeles toți sfinții, e omul vrerii depline a lui Dumnezeu. Un asemenea om își are stilul său propriu de viață, *stilul creștin*, care împacă în mod desăvârșit pământul cu cerul.

Omul împărăției lui Dumnezeu e și omul cinstit al împărăției lumii acestuia, ori care ar fi aceea și ori unde ar fi. Mai mult, se poate spune că e omul ideal și al lumii acestuia. Căci nu ne putem închipui pe un asemenea om să ajungă vreodată în discordanță cu oamenii lumii, de cât, firește, sub raportul păcatului. Ori păcatul, răul, îl combate și lupta mea cu toate așezămintele ei.

Prot. AUG. FAUR

† Prot. Dr. GHEORGHE SOFIAN

Taina preoției

In Vechiul Testament urmașii lui Aron erau preoți și leviții erau ajutători preoților la slujbe. Ei erau sfințiți înainte de a fi așezați în slujbe (Ieș. 28, 1-25, Lev. 8, Num. 3, 3, 8, 6-10). Preoția era socotită ca un dar dela Dumnezeu pe care nu-l puteau avea toți. Dacă încerca cineva era omorât (Num. 3,10, 38; 16, 40; 18, 7). E cunoscut cazul celor trei Core, Datan și Abiron (Num. 16), cari au fost pedepsiți de Dumnezeu pentru că s'au făcut singuri preoți.

Regele Uzia a fost pedepsit cu lepra, pentru că s'a apucat să tămăduieze în Sfânta Sfintelor. (II Cronici 26, 16-21).

Numai preoții puteau: 1. învăța poporul (Lev. 10, 8-10; Deut. 33, 9-20; Ezech. 44, 23); 2. săvârși sfintele slujbe; 3. aduce jertfe și 4. a binecuvânta poporul (Deut. 10, 8-9; Num. 18, 1-7; Lev. 9). Ei aveau dreptul de întreținere din

zeciueli și darurile dela templu. (Num. 3, 4; 8, 17; Deut. 10, 89).

In Noul Testament e un dar deosebit, dat unora și nu tuturor creștinilor. (I Cor. 12, 28-29; Efes. 4, 11-12; Rom. 12, 6-8; I Petru 4, 10). Deci nici în N. T. nu poate fi oricine preot, dacă n'are acest dar dela Dumnezeu.

In N. T. preoția e un dar împărțit prin sf. taină „a punerii mânilor“ așezată de Mântuitorul. Hirotonie înseamnă punerea mânilor. Că e un dar avem citatele: „Nu nesocoti harul ce este în tine care ți s'a dat după prorocie prin punerea mânilor preoției“. (I Timot. 4, 14) „Pentru pricina aceasta îți amintesc să încălzești darul lui Dumnezeu, care se află în tine, prin punerea mânilor mele“. (II Timot. 1, 6).

La Fapte 6, 6, Apostolii s'au rugat, și-au pus mâinile peste cei șapte diaconi. Deci și gradul cel mai mic, al diaconiei, este un dar

împărțit prin taina punerii mânilor. La Fapte 14, 23, Pavel și Varvara așezau preoți prin orașe prin punerea mânilor. De aici se vede că preoția e un dar deosebit, o taină. Slujba preoției o pot îndeplini numai cei ce au primit darul preoției, dela episcop care o are în gradul cel mai înalt. (Fapte 13, 2-3).

Preoția trebuie să aibă continuitate apostolică, să fie ca un fir neîntrerupt dela Apostoli până azi.

Pentru a fi preot se cer anumite condiții speciale: (I Timot. 3, 2-12, Tit. 1, 6). Pavel îi spune lui Timotei să nu hirotonească decât cu luare aminte și fără grabă. (I Timotei 5, 22).

Datoria ce o au creștinii de a asculta de preoți o arată Mântuitorul prin cuvintele: „Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă“... (Luca 10, 6).

Preoții sunt: 1. conducători, 2. mijlocitori, administratori ai tainelor, „iconomi ai tainelor lui Dumnezeu“ (I Cor. 4, 1); 3. învățători „mergând învățați toate popoarele“ (Mt. 28, 19-20).

Slujba preoțească trebuie deci să cuprindă aceste trei activități cari alcătuiesc drepturile și îndatoririle preoției.

Dar preoții au și dreptul la întreținere. Mântuitorul le spune celor 70 de ucenici când îi trimite la propovăduire: „Și să rămâneți în casa aceea mâncând și bănd cele ce vi se vor da de ei, căci vrednic este lucrătorul de plata Sa“. (Lc. 10, 7). Sf. Apostol Pavel la fel spune: „Cine slujește vreodată în oaste cu lefa sa? Cine sădește vie și nu mănâncă din roada ei? Sau cine paște turmă și din laptele turmei nu mănâncă?... Așa a poruncit și Domnul celor ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie“. (I Cor. 9, 7 și 14)

Sf. Apostol Pavel apără acest drept, deși în unele locuri a renunțat la el pentru sine (II Cor. 11, 8-9), pentru a înlătura anumite bănueli ale credincioșilor săi. (I Cor. 8, 18) Dar prin aceasta el n'a desființat acest drept, căci zice la Galateni 6, 6: „Cel ce primește învățura să facă și el parte celui ce-l învață din toate bunătățile sale“.

Pe baza citatului dela I Timotei 5, 17, preoților li se cavine cinste căci zice: „Preoții cei ce cârmuesc bine, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățura!“

Pe baza citatelor dela Efeseni 4, 11 și Fapte 20, 28, este lămurit

că prin punerea mânilor din partea apostolilor și prin rugăciune s'a împărțit persoanelor anumite o grație deosebită dumnezească, sfințitoare și instituitoare în treapta cea anumită — ierarhică. Apostolii au administrat taina preoției — fără îndoială în virtutea unui mandat al Domnului nostru Iisus Hristos.

Realitatea tainei preoției se întemeiază și pe doctrina unanimă a părinților bisericești. Sf. Grigore de Nisa zice: „Preotul ieri, alaltăieri, fiind unul din popor se așează conducător, învățător al credinței și administrator al tainelor prin o anumită putere și har nevăzut“.

Ambrozio zice într'o lucrare a Sa: „Despre însemnătatea și însușirile stării preoției“ (cap. V): „Omul pune mâinile, iar Dumnezeu trimite harul. Arhiepiscopul pune dreapta neputincioasă, iar Dumnezeu binecuvântă cu dreapta atot puternică“.

Sf. Ioan Gurădeaur zice: Se pune mâna peste om, dar toate le face Dumnezeu. Cei ce primesc punerea mânilor dela Arhiepiscop se fac părtași de harul Duhului Sfânt, primesc harul preoției“.

Și aceste citate din Sf. Părinți dovedesc realitatea tainei preoției. (Și în cărțile vechi de ritual, preoția e socotită ca taină și este arătat modul administrării ei).

La Roma din veacul al IV-lea se cerea celibatul. La noi se permite căsătoria înainte de hirotonie (Canonul 3 al Sinodului I. ecumenic și canonul 26 al Sf. Apostoli).

— Sectarii nu recunosc preoția ca taină. După ei fiecare credincios poate fi preot. Ei se bazează în această părere pe I Petru 2, 5 și 9: „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, alcătuiți din voi casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos“ și vers 9: „Voi însă sunteți neam ales, preoție împărătească, popor sfânt, națiune agonisită de Dumnezeu, ca să vestiți desăvârșirea celui ce v'a chemat din întuneric la lumina sa cea minunată pe voi“.

De aci nu rezultă însă universalitatea preoției. Dacă cercetăm cu atenție partea întâia a versetului 5 vedem că totul e luat în înțeles spiritual: pietre vii, casă duhovnicească, preoție sfântă, jertfă duhovnicească. La fel și în versetul 9 se vorbește în sens larg, spiritual. Așa și în V. T. la Isaia 61 6: „Iar voi veți fi preoți ai Domnului“, iar la Ieșire 19, 6: „Și voi îmi veți fi mie îm-

răspundă tot călnește? Nu! Eroul nu s'a lăsat biruit de ticăloșia vecinului, ci a biruit-o prin bine. Din mirul iubirii sale a scos puterea unei supreme regăsiri. S'a dus să are ogorul vecinului, mărturisind: „Fac toate acestea, ca să se arate că Dumnezeu există, iar iubirea este mijlocul cel mai potrivit prin care-l putem face să trăiască în mijlocul nostru“.

Personajul pomenit aci a înțeles „că un afect nu se poate anihila decât printr'un alt afect contrar și de o putere sporită“. Sau, altfel spus, ticăloșia nu se poate vindeca tot cu ticăloșie. Leacul ei este: iubirea. Prin justțiile își poartă recu-păra anumite bunuri sau situații uzurpate de alții, dar nu reușește să potolești sau să stingă clopotul de patimi din ei. Iubirea inobilează sufletul și-l curăță de apetituri aducătoare de rele vieții în genere. Tot ea este izvorul care alimentează dreptatea.

Măsura în care iubirea sprîmnește dreptatea ne-o arată experiența; cel stăpânit de o puternică iubire, e prompt în împlinirea dreptății. De aici rezultă

respect pentru viața, onoarea, libertatea și rodul muncii orișicui, deci împlinirea dezideratului general al omenirii: pacea. Dar pentru că dreptatea să lucreze sub oblăduirea iubirii, se cere o înfrânare a instinctelor de acaparare, de spoliere, de îmbogățire nesăbuită; aici Biserica are un rol covârșitor. Prin această extirpare a rădăcinii răului, se va ajunge la ceea ce spune Sf. Apostol Pavel, că „In ceasul de acum prisosul vostru să umple lipsa acelor, ca și prisosul lor să fie spre plinirea lipsei voastre, așa încât să fie potrivire“ (II Cor. 8, 14).

Iubirea, fiind pivotul creștinismului, trebuie tălculită în cuvinte de foc în fața credincioșilor. In deosebi, astăzi, când încă nu s'au vindecat rănilor unui război, imperiaștii pregătesc unul nou. Pe lângă lupta ce trebuie să o ducă pentru răspândirea și întărirea credinței, Biserica este chemată să lucreze pe linia păcii și solidarității sociale, îndeplinind porunca Mântuitorului. Nu-i vorba de pacea romană — cu aservirea altor țări și altor popoare —, ci de pacea în care fiecarui popor i se dă ceea ce este al său, i se respectă individualitatea etnică,

libertatea, independența și suveranitatea. La noi Biserica trebuie să continue propovăduirea înfrățirii oamenilor prin iubire, îndemnând credincioșii să renunțe la ura de rasă, la șovinism, la spiritul de ranchiună și să trăiască în raporturi de frăție cu naționalitățile comlocuitoare. Infuzând forța divină a iubirii în arterele vieții obștești, Biserica își îndeplinește principala ei funcțiune și misionare în lume. Odată realizată comuniunea de iubire, s'a săvârșit minunea confraternității generale, inclusiv a păcii, deziderat scump oamenilor muncii.

In concluzie, putem spune următoarele: Creștinismul instituit, întâi, o ordine morală în viața sufletească a oamenilor, pe care o proce-tează apoi în viața obștească. Coborînd pe Dumnezeu în suflete, de aici, dragostea Lui se coboară și în viața obștească. Misiunea principală a Bisericii tocmai aceasta este de a-L cobori pe Dumnezeu în sufletul oamenilor și de a-l face simțită prezența în desfășurarea vieții obștești. Numai prin această lucrare misionară, Biserica este într'adevăr vie și credincioșii ei mântuiți.

ION BUNEA

părăție preoțească și neam sfânt". Ori se știe că nu toți iudeii au fost preoți, ci numai urmașii lui Aron. Apoi vedem că în aceeași epistolă a sf. Ap. Petru se vorbește de presbiteri (bătrâni) și turmă: „păstoriți turma lui Dumnezeu, purtând grijă de ea” (I Petru 5, 1-4). Deci în sensul acesta trebuie înțeles și locul dela 2, 5-9. Despre tagma preoțească vorbește lămurit sf. Ap. Pavel la Efeseni 4, 11 (înstituirea ei de către Domnul Iisus Hristos) și la I Cor. 12, 29: „Oare doar toți sunt apostoli? Oare toți sunt profeți? Oare toți sunt învățători? Oare toți sunt făcători de minuni?” Dacă toți ar fi preoți, cine ar fi turmă?

Apoi sf. Ap. Pavel zice la Romani 10, 15: „Și cum vor propovădui, de nu vor fi trimiși?”, adică fără apostolie, fără dar.

Mai afirmă sectarii că Mântuitorul ar fi oprit să se spună preotului părinte, dar vedem la I Cor. 4, 15 că sf. Ap. Pavel se intitulează „părinte” al Corintenilor. Ori el nu poate fi în contradicție cu Mântuitorul.

Ei mai susțin că preoții (predicatorii) nu trebuie să fie oameni învățați pentru că unui predicator Dumnezeu îi descoperă știința și aduce citatele dela Mt. 10, 19-20; Ioan 14, 26; 16, 13 și altele.

Dar Mântuitorul le spune apostolilor: „Voaie vi s'a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când acelora nu li s'a dat”. (Mt. 13, 11).

În Sf. Scriptură sunt lucruri greu de înțeles. Sf. Ap. Petru zice: „toată prorocia din Scriptură nu s'a făcut cu deslegarea cuiva din oameni”.

Învățătura adevărată nu e osândită, ci cea falsă.

— Apoi sectarii se provoacă la cuvintele: „In dar ați luat, în dar dați” deci preoții de ce iau bani pentru serviciile făcute. Ori am văzut mai sus că preoții au drept la întreținerea lor.

Dar la sectari e zeciuală de fiecare aderent, predicatorii au câștiguri mai mari ca un preot.

Ei sunt și împotriva monahismului, ori călugăria se bazează pe sfaturile evanghelice cari au temei în Sf. Scriptură:

1. Sărăcia la Mt. 19, 21 și Luca 18, 22.

2. Fecioria la Mt. 19, 12 și I Cor. 7, 25-26.

3. Ascultarea la Mt. 4, 18; 9, 9; 8, 19; 19, 27-29.

Ei mai obiectionează că de ce preoții poartă haină lungă și barbă?

Ei nu pot fi anonimi, ci să fie cunoscuți după haină, barbă și fapte. Imbrăcămintea e un semn simbolic; și Mântuitorul a purtat haină lungă.

De aceea și-a ales o mână de oameni, i-a binecuvântat, i-a investit cu har și cu putere și le-a zis: „Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile botezându-le.”

Astfel, preotul este învățator, dar el nu vorbește în numele său, nu propovăduiește adevăruri omenești, ci cuvântul preotului este cuvântul lui Dumnezeu. Prin buzele sale glăsuiește însuși Iisus Hristos.

Preotul se roagă, săvârșește Sf. Taine, liturghiește. Însă la altar, el nu este un om de rând, ci ține locul Mântuitorului, fiindcă mijloceste pentru popor.

În al treilea rând, preotul este păstor. În această calitate el are menirea să îndrepte sufletele și să le formeze pentru viața veșnică.

Preotul trebuie să fie model și călăuză pentru credincioși. În această privință, mai mult decât prin orice, el trebuie să ridice poporul prin pilda vieții sale, să cenzureze păcatele prin curăția faptelor sale. „Voi sunteți lumina lumii; voi sunteți

sarea pământului” zice Mântuitorul. (Matei 5, 13-14).

Pilda este calea scurtată a convingerii. Oamenii nu trăiesc decât prin imitație. Lor le trebuie modele, și putem spune că modele sunt acelea cari fac patimile lor și virtuțile lor.

Ori, rolul preotului în această privință este covârșitor. Viața sa este o evangheliă vie și nedesmintită sub ochii lumii.

De aceea un preot adevărat este cea mai mare fericire, cel mai mare dar ceresc pe care Dumnezeu îl poate face oamenilor.

Preoția este deci, cea mai sfântă și mai sublimă chemare din câte există pe pământ. Ea însă pune pe umerii celor ce se angajează în slujirea ei, o răspundere nespus de mare.

Noi preoții nu ne putem nici pierde, nici mântui singuri. Din clipa în care suntem îmbrăcați în harul preoției, noi devenim sau un flagel pentru nenorocirea credincioșilor, sau un dar coborât din cer pentru fericirea lor

Un copil plângea pe ruinele unui cămin pustit

(Continuare din pag. 2)

perete, înfățișând un sergent, era încadrată în doliu. Dovadă, că fostul stăpân al casei, soț și tată, murise în războiu.

Un oțat prelung mă făcu să tresar. Elevii plecaseră. În locul lor stătea acum o femeie bătrână, care privea tabloul cu ochii umeziți.

Aveam impresia că buzele copilului din tablou se mișcă în tremur: „Nu mai vrem războiu”!

Intorcând privirea spre femeia bătrână, voiam s'o întreb: „Îți place”?

Dar întrebarea se mistui în gând. În felul cum intenționasem s'o pun, mi se părea stupidă.

După o clipă, îmi auzii propriul glas:

— Bunică, d-ta mai dorești războiu?

— Nu, maică. nu! — șopti bătrâna, clătînând din cap.

Aveam și eu doi băieți, nădejdea și bucuria bătrânețelor mele. Dar vezi... din pricina războiului, am rămas singură

pe lume și cu inima pustită. Bunica plecă, clătînând din cap și târându-și încet bătrânețele pe trotuarul umezit de ploaie. La cotitura străzii dispăru.

În drum spre casă, îmi spuneam: Hotărît, ideea unui nou războiu nu poate să conceapă decât într'un creier bolnav. Îl doresc doar aceia cari vor să adune iarăși grămezi de aur din lacrimile și suferința celor mici și disconsiderați în trecut. Exploatatorii de totdeauna a suferințelor omenești.

Dar lumea s'a deșteptat. Popoarele cu democrație populară în frunte cu Uniunea Sovietică și clasa muncitoare de pe întreg rotogolul pământului, luptă din răzputeri pentru progres și bunăstare.

Vigilența și munca lor asiduă sunt cea mai sigură cheazășie a unui viitor de rodnică pace.

Ecoul ce răzbate astăzi în lung și lat e acelaș, ferm și categoric:

„Nu cerșim pacea, ci o impunem”!

Prot. SABIN TRUȚIA

INDEMN LA CUMPĂTARE

Trecând într'o dimineață pe cărările unui sat, o arătare - ce nu prea semăna a om - îmi răsări înainte. Dar când mă apropiai mai bine, văzu-i că după făptură e om, un biet om beat.

Auzindu-i glasul, ce semăna când a răget, când a urlet, și văzându-i neputința, sufletul mi-s'a cutremurat, văzând în ce adâncă îndobitocire, aruncă patimile pe om.

Omul, care e cea mai frumoasă operă a Cerului, din pricina necumpătării sale, cât de jos ajunge!

În minte aveam chipul adevăratului om, despre care așa de frumos spune cineva: „Văd fruntea sa mândră, ochii săi vii și profunzi și - în ei - razele cugetării”. (M. Gorki, „Omul”). Dar aici, înaintea mea, zăcea chipul omului decăzut, din a cărui priviri era stins și ultimul strop de inteligență, iar în purtările sale și'n vorbe vedeai ceva aproape cu nebunia, și toate acestea din pricina diavoleștii beții. Ochii minții mele, în clipa aceea, vedeau însă ceva și mai grozav, decât arătarea ce-mi stătea înainte.

Vedeam familia lui, ce se stingea în neagră mizerie și pe soția sa, care cu privirea rătăcită și fața suptă, tremurând îl aștepta, căutând să încălzească la pleptul său slab, cele câteva odrasle, ce scâncind de foame, tremurau de frig. Aceasta privește, îmi aduse aminte de cuvintele unui bătrân, ce mi-le spunea cândva zicându-mi: „Știi ce bea bețivul? El bea lacrimile, sângele și viața soției și copiilor săi”.

El inecă în pământul de țuică, toate zilele senine, toată truda vieții sale, toată sănătatea trupului său, toată cinstea și omenia sa, vai, acestei patimi, de multe ori și sufletul și viața sa nu e prea scumpă.

Da, vei zice, aceasta însă pentru bețivii pățimași, dar câte un pământ două, nu strică. La aceasta, ascultă ce zice o altă minte luminată: „Obicetul de a bea cumpătat, este școala la care oamenii învață meseria de bețiv”. (E. G. White, Divina vindecare).

Azi un pământ, de care mâine nu ne v'om putea lipsi, putruca pe poimâine să ne trebuiască două, până la urmă ajungând la nouăzeci și nouă.

Cu atâta înșelăciune se furizează în sufletele celor mai slabi vîpera beției, încât - dacă odată a început - nici nu știe până devine ascultător și următor al ei, în toate zilele.

Câte familii ruinate, câte ființe nenorocite și câte lacrimi vărsate pe altarul acestui idol a zilelor noastre și cu toate acestea, omenirea nu-i sfarmă capștele și nu-i risipește altarele, ci-i aduce mai departe jertfă, tot ce are mai bun.

E postul Sfințelor Patimi, postul răscumpărării și mântuirii noastre și cât de mult am câștiga dacă din aceste sfinte zile, am porni pe drumul unei vieți mai cumpătate, așa cum ne poruncește și Mântuitorul, când zice: „Luați aminte de voi înșivă, ca să nu se îngreuneze inimile voastre cu sațul mîncării și beției”. (Luca 21, 34).

Părintele IUSTINIAN

† MIRON BUZA

În noaptea de lumină și nepătrunsă taină dela praznicul Nașterii Domnului din anul 1949, în casa cantorului Pavel din parohia Brăzești, era mare jelanie.

Bucuria vieții, începea să dispară încet. Unicul copil Miron, nădejde

și sprijin la bătrânețe, după suferințele grele se desleaga ușor de viața vremelnică.

Firul vieții se curmă și intervenția științei se oprește într'un punct; tânărul Miron, absolvent al Academiei Teologice din Arad, student

MEDITAȚIE

† Prof. Dr. GHEORGHE SOFIAN

Sublimitatea chemării preoțești

Preoția este cea mai sublimă dar și cea mai grea dintre toate slujirile câte există pe pământ. Oricare om din lume lucrează fie în numele său propriu, fie în numele unei autorități mai înalte, dar tot pământești. Preotul însă lucrează în numele lui Dumnezeu. „Precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu vă trimt pe voi”. Așa s'a adresat Mântuitorul ucenicilor săi, în ziua Învierii. În cuvintele acestea se găsește - putem

spune - certificatul de naștere al preoției creștine. Pentru a mântui neamul omeneșc, Fiul lui Dumnezeu s'a coborât în lume, a descoperit adevărurile veșnice, și-a jertfit viața pentru a ispăși păcatele lumii și a arătat oamenilor calea care duce la fericirea veșnică.

Dar Iisus n'a voit ca opera lui să se inchee odată cu înălțarea sa a cerului, ci a voit să fie continuată de-a pururea pe pământ.

al Facultății de litere și filosofie din Cluj, nu mai poate fi salvat din ghiarele morții.

Sub privirea ochilor scăldați în lacrimi a părinților săi, aproape de de murmurul isvoarelor și a frunzelor căzute în pădurea vecină, s'a stins cel mai scump odor al familiei Buza.

Slujba înmormântării a avut loc în ziua de 29 Decembrie 1949. Au servit la pîoasa ceremonie: Prot. V. Loga, S. Jina și C. Gog.

Calitățile care au împodobit viața celui dispărut, au fost scoase în evidență de fiecare din preoții celebranți.

Sârguincios și râvnitor la învățură, blând și modest în viața socială.

Dornic să cunoască fapte și întâmplări din trecutul Bisericii strămoșești, a început să șteargă praful de pe multe cărți bătrâne și să cerceteze documente de prin vechile arhive parohiale, pentru o lucrare care avea să vadă teascurile tiparului.

Moartea prematură a zădărnicit frumoasele intenții, în al 27-lea an al vieții și după 20 ani de școală.

Credincioșii satului și cântăreții stranelor l-au petrecut cu vîersuri duloase până la mormântul săpat nu departe de biserica veche (azi monument istoric) pe care cei adormiți a cercetat-o din tinerețea tragediei copilării.

Să-i fie țărâna ușoară!

Pr. C. Gog

INFORMAȚIUNI

La 6 Martie s'au împlinit cinci ani de rodnică guvernare a regimului nostru democratic. În această vreme s'au împlinit lucruri care au schimbat din temelie înfașurarea patriei noastre, punându-o pe făgașul unor înfăptuiri mărețe, spre binele poporului muncitor. Să nu pomenim decât reforma agrară, naționalizarea băncilor, reforma monetară, naționalizarea mijloacelor de producție, planificarea economiei naționale, ca să ne dăm seama cât de mult au însemnat ele în viața noastră economică.

Dar mai presus de toate guvernul condus de Dl. Dr. Petru Groza a știut să cultive legături de prietenie, legături culturale, economice, cu țările vecine și mai ales cu Uniunea Sovietică.

Comitetele de luptă pentru pace au luat ființă la sate și orașe, pe întreprinderi, instituții, cartiere, școli, universități. Ele sunt alcătuite din reprezentanți ai organizațiilor de masă, ai mișcării sindicale, fruntași în producție, reprezentanți ai armatei, ai cultelor religioase, ai instituțiilor de cultură.

Comitetele acestea au sarcina de a coordona întreaga acțiune de apărare a păcii și de a transforma mișcarea pentru pace într-o mișcare a întregului popor.

In Dumineca treia din Post — a Crucii — în toate bisericile ortodoxe din Patriarhia Română, s'a citit și talmăcit poporului dreptcredincios *Pastorală*, dată de Sf. Sinod, prin care fiii Bisericii dreptmăritoare sunt îndemnați să lupte pentru sălășluirea păcii celei adevărate în lume.

Ortodoxia iubeste și propovăduiește, după indemul Mântuitorului, pacea mântuitoare de suflete și este împotriva războiului nîmîcitor de vieți omenești și bunuri trebuincioase vieții.

BISERICESTI

Sf. Sinod s'a întrunit în ședință în zilele de 25-28 Februarie 1950, aducând mai multe hotăriri importante pentru Biserica Ortodoxă Română.

Prima ședință a comemorat împlinirea unui sfert de veac dela în-

ființarea Patriarhatului. Cu acest prilej s'a săvârșit un parastas, în catedrale patriarhală, pentru pomenirea Patriarhilor Miron și Nicodim. La ședința comemorativă a vorbit I. P. S. Patriarh Iustinian și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

În celelalte ședințe Sfântul Sinod a aprobat tipărirea „Cărții de învățură ortodoxă” (Catehism), precum și a „Cărții de Rugăciuni”. Aceste două lucrări vor alcătui îndreptarul religios al tuturor creștinilor ortodocși-români. Dar ele vor fi și manualele de catehizare, de care preoșimea noastră are atîta nevoie.

Sfântul Sinod a hotărît și cano nizarea unei serii întregi de sfinți și mucenici români cari trăesc în conștiința religioasă a poporului nostru.

Amănunte despre aceste hotăriri ale Sfântului Sinod vom publica atunci când vom primi informații oficiale.

Adunarea Națională Bisericească s'a întrunit la București în ziua de 26 Februarie 1950 sub preșidenția I. P. S. Patriarh. Adunarea a comemorat în chip solemn împlinirea a 25 ani dela înființarea Patriarhatului român.

Cuvântările de pomenire au fost rostite de de I. P. S. Patriarh Iustinian, de Dl. Ministru Stancu Stofan și de Dl. Deputat Dr. Coriolan Tătaru.

Adunarea Națională Bisericească a aprobat Gestiunea Financiară a Administrației Patriarhale pe 1949 și Bugetul pe 1950.

Afară de aceasta a hotărît contopirea Arhiepiscopiei Sucevei cu Arhiepiscopia Iașilor, fapt, în urma căruia I. P. S. Arhiepiscop Sebastian Rusan devine Mitropolit al Moldovei. S'a mai hotărît contopirea Eparhiei Constanței cu Eparhia Dunării de jos, P. S. Chesariu Păunescu al Constanței mutându-se la Galați ca Episcop al Eparhiei Dunării de jos și al Constanței.

Tot cu acest prilej printr'o hotărîre a Adunării Naționale Bisericești județul Maramureș a fost alipit la Eparhia Vadului, Feleacului și Clujului.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 1756/1950.

Comunicat

Conferințele preoțești de plasă

Având în vedere ordinul Onor. Minister al Finanțelor Nr. 1197/1950, prin care se fixează zilele de 25, 26 și 27 ale fiecărui luni, în care personalul clerical trebuie să-și ridice în mod obligator salariul dela Oficiile Protopoestești; și pentru a scuti preoșimea de două deplasări la Oficiul Protopopesc într'un interval scurt, conferințele preoțești lunare, fixate prin Decizia Patriarhală Nr. 107, se vor ține la datele de mai jos.

Luni 27 Martie, Joi 27 Aprilie, Joi 25 Mai, Marți 27 Iunie, Joi 27 Iulie, Vineri 25 August, Marți 26 Septembrie, Vineri 27 Octombrie, Luni 27 Noiembrie, Joi 28 Decembrie 1950.

Cluj, la 11 Martie 1950.

Consiliul Eparhial

Nr. 1503/1950.

Concurs

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc dela parohia Gligorești-Turda, cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Buletinul”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

6 jug. teren cultivabil.

1/3 din stola obișnuită în parohie.

Doritorii a ocupa acest post își vor înainta actele legale în termenul prescris la Onor. Oficiul Parohial din Gligorești.

Gligorești, la 29 Dec. 1949.

Pr. Gh. Urcan Eugen Macra
Paroh-președinte. episcop.

Aprobat.

Cluj, la 4 Martie 1950.

Episcop Șeful Serviciului
NICOLAE Prot. P. Șendrea

Parohia Ortodoxă Română Cluj I.
Str. Bisericii Ortodoxe Nr. 10.

Nr. 85/1950.

CONCURS

Prin aceasta se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Buletinul” pentru ocuparea postului bugetar de cântăreț la Biserica din Deal „Sf. Treime” a parohiei Cluj I.

I. Condiții:

1. Concurentul să aibă pregătire teologică sau școala de cântăreți.
2. Să cunoască la perfecție muzica bisericească, cu deosebire pe cea în uz în Eparhia Clujului.
3. Să organizeze și să conducă cor.
4. Să stea în ajutor parohului la lucrarea de catehizare.
5. Să se priceapă și la lucrări de

birou, spre a putea ajuta la nevoile și în cele administrative.

6. Să nu mai ocupe încă un alt post.

II. Beneficii:

1. Salar dela Stat.
2. Locuință în natură.
3. Sesiune cantorală, 7 jug. 1491 st. fanaș.
4. Venitele stolare 1/2, conform Deciziei patriarhale Nr. 97.

III. Sarcini:

1. Luminaatul, încălzitul și taxa de apă după locuință le suportă cântărețul.

2. Impozitele după sesiune, către Stat și Comună deasemenea le suportă cântărețul.

IV. Cererea de concurs se va înainta, în termen, Oficiului parohial Ortodox Român Cluj I, Strada Bisericii Ortodoxe Nr. 10.

La cerere se vor alătura următoarele:

1. Autobiografia.
2. Certificatele de studii.
3. Extrasul de botez.
4. Extrasul de cununie religioasă (pentru cei căsătoriți).
5. Certificatele despre serviciile prestate în Biserică.

V. Concurenții, cu prealabila încuviințare a parohului, se vor prezenta într'una din Dumineci, la biserică, spre a cânta la strană. Fără această probă nu vor fi luați în lista de candidare.

Cluj, din ședința Consiliului parohial ținută la 23 Febr. 1950.

Președinte-Paroh:

Prot. Dr. Fl. Mureșanu

Nr. 1557/1950. Aprobat.

Cluj, din ședința Consil. Eparhial ținută la 7 Martie 1950.

Episcop Șeful serviciului
NICOLAE Prot. P. Șendrea

Oficiul Parohial Ortodox Român
Telciu, județul Năsăud.

Nr. 86/1950.

Publicație

În ziua de 26 Martie 1950 orele 12 în comuna Telciu, jud. Năsăud la Oficiul parohial ort. rom. are loc licitație publică cu oferte închise pentru vinderea materialului lemnos aflat în edificiile dela biserică din Fiad, lemn rășinos bună calitate, uși, ferestre, șindriile, lețuri etc. în cantitate de circa 80 mc. Condițiunile detaliate la Oficiul parohial.

Prețul minimal de vânzare este Lei 60.000.

Oferenții vor depune 10% garanție deodată cu înaintarea ofertei în plic închis.

Cumpărătorul va suporta cheltuielile de vânzare și publicare.

Telciu, la 26 Febr. 1950.

Paroh Valeriu C. Henciu
Episcop Gheorghe Sucutirici

Redactor responsabil:
Preotul OLIMPIU T. BUCIN

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj